

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.705 van 7 december 2011
in de zaak A. 196.171/X-14.551.**

In zake : Jorun WIJNS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Flamey
kantoor houdend te 2018 ANTWERPEN
Jan Van Rijswijcklaan 16
bij wie woonplaats wordt gekozen
en
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Theo Van Lint
kantoor houdend te 1861 MEISE
Hoogstraat 31

tegen :

1. de gemeente MEISE
2. de deputatie van de provincieraad van VLAAMS-BRABANT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Michel van Dievoet
kantoor houdend te 1000 BRUSSEL
Wolstraat 56
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 12 april 2010, strekt tot de
nietigverklaring van:
 - a. het besluit van 29 oktober 2009 van de gemeenteraad van de gemeente Meise
houdende definitieve vaststelling van het ontwerp van gemeentelijk
ruimtelijk uitvoeringsplan “Laurentius” en van
 - b. het besluit van 17 december 2009 van de deputatie van de provincieraad van
Vlaams-Brabant houdende goedkeuring van het gemeentelijk ruimtelijk
uitvoeringsplan “Laurentius”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De tweede verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ten aanzien van de eerste verwerende partij en een memorie van wederantwoord ten aanzien van de tweede verwerende partij ingediend.

Auditeur Ronny Vercruyssen heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend. De tweede verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 september 2011.

Staatsraad Johan Bovin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sofie Van Noten, die loco advocaat Peter Flamey verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Filip van Dievoet, die loco advocaat Michel van Dievoet verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Ronny Vercruyssen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekster is eigenaar van een perceel met opstallen (een appartementsgebouw met 5 appartementen en 16 garageboxen) gelegen aan de Godshuisstraat 4a te Meise (Wolvertem). Volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 maart 1977, ligt dit perceel in woongebied.

4. Op 10 oktober 2005 beslist het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Meise tot het opmaken van een bijzonder plan van aanleg voor het gebied Hoogstraat/Godshuisstraat/Gemeenteplein.

Op 20 augustus 2008 verleent de GECORO een voorwaardelijk gunstig advies over het ontwerp van gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Laurentius” (hierna: GRUP Laurentius). Dit ontwerp wordt op 23 september 2008 in plenaire vergadering besproken.

Bij besluit van 26 februari 2009 van de gemeenteraad van de gemeente Meise wordt het ontwerp GRUP Laurentius voorlopig vastgesteld.

Tijdens het openbaar onderzoek, dat wordt gehouden van 24 maart 2009 tot en met 22 mei 2009, worden 14 bezwaarschriften, waaronder twee collectieve bezwaarschriften, ingediend.

In zitting van 17 juni 2009 bespreekt de GECORO de ontvangen adviezen en bezwaren en opmerkingen. Het verslag van deze zitting vermeldt onder meer wat volgt:

“- Ontvangen adviezen tijdens openbaar onderzoek:

1. Agentschap RO, cel ruimtelijke ordening: (samenvatting)

- De deelgebieden, deelplannen loslaten (schrappen) en overgaan naar bestemmingszones met een uniek artikelnummer.
- De voorschriften voor de ondergrondse garages moeten duidelijker met cijfers of exact afgebakende perimeters.

BESLUIT: VOORWAARDELIJK GUNSTIG

2. Provincie: (samenvatting)

- De opdeling in deelgebieden is een goede aanpak.
- Noodzakelijk: Bestemmingszones met een artikelnummer.
- Wat met de garageboxen + verharding in de parkzone? Uitdoving? Ondergronds parkeren mogelijk maken bij nieuwbouw?
- Spar: te groot bouwvolume?
- Voorschriften opbouwen met artikelnummers.

- De term 'minimum comfort'? Deze term bevat in praktijk wel meer dan opgenomen in de definitie. Hiervoor kan je beter de minimumcomforteisen van het huisvestingsdecreet gebruiken.
- Artikel 1.6.1 - voortuinstrook : Voor afsluitingen kan hier beter gekozen worden voor muurtjes of levende hagen. Op die manier bekomt men meer eenvormigheid.
- Deelgebied III - openbare groene parkruimte: wordt op verschillende wijzen aangeduid. Men vraagt één term te gebruiken binnen het RUP.

BESLUIT: VOORWAARDELIJK GUNSTIG

Bovenvermelde adviezen maken integraal deel uit van dit verslag.

(...)

B.2.2. Vervolgens worden de ontvangen bezwaarschriften één voor één besproken. De opmerkingen van Joëlle Vannut komen mee naar voor in het gesprek bij de behandeling van de bezwaren over de overeenstemmende onderwerpen:

Bezwaarschrift nr. 1 en 13:

a) Onteigening voor de realisatie van een parkzone waardoor 16 vergunde garages moeten verdwijnen. Garages werden vergund bij het voorliggend appartementsgebouw. De bewoners van de appartementen zullen zich voortaan op de straat moeten parkeren.

b) De ingekleurde bouwzone op het RUP overlapt slechts gedeeltelijk de huidige inplanting van het vergunde appartementsgebouw.

Bespreking gecoro:

- Bouwdossier 90/0209 - oprichting van een meergezinswoning met 5 woonentiteiten, 5 staanplaatsen in de voortuinstrook en 16 garageboxen in de achtertuin (laatste boxen op 55 meter vanaf de achtergevellijn van het hoofdgebouw) - vergunning afgeleverd aan dhr. Wijns op 30/01/1991.
- Lid had problemen met de onteigening van de vergunde gebouwen. Moeten die dan afgebroken worden? Onmiddellijk? Neen tot zolang de gemeente niet overgaat tot de effectieve verwerving (tot 10 jaar mogelijk) en de realisatie van het park kunnen deze gebouwen blijven.
- Kan een alternatief geboden worden voor de parkeerplaatsen op het resterend grondstuk voor de meergezinswoning Godshuisstraat 4A zodanig dat de wagens niet op de openbare weg moeten afgewenteld worden? Bij raadpleging van de vergunde bouwplannen worden 5 woonentiteiten in het gebouw waargenomen. De algemene voorschriften hanteren bij meergezinswoningbouw in geval van nieuwbouw 1,5 parkeerplaatsen per woonentiteit. Dit is 7,5 parkeerplaatsen, afgerond naar boven 8 parkeerplaatsen. Op het bouwplan werden reeds 5 autostaanplaatsen vergund in de voortuinstrook. Er dienen dus nog 3 parkeerplaatsen voorzien te worden in de tuinzone. Achter de inplanting van het huidig gebouw is nog een tuinzone van 12 meter diep. Het pand behoort tot deelzone III - Openbare groene parkruimte. De algemene planvoorschriften voorzien in de achtertuinzones geen parkeerplaatsen. Bij wijze van overgangsmaatregel zou voor de deelzone III de mogelijkheid kunnen geboden worden om in de resterende tuinzone de mogelijkheid te

bieden om de ontbrekende 3 parkeerruimten daar te voorzien in waterdoorlatende materialen. Zodoende kan de parkeeropvang op het terrein gebeuren voor de woonentiteiten en worden de algemene voorwaarden inzake parkeervoorzieningen bij meergezinswoning nageleefd.

(...)

Bezwaarschrift nr . 11:

- a) Deelgebied VI kan geen ondergrondse garages hebben tot 30 meter diep. Kan dit aangepast worden?

Bespreking gecoro:

- De gecoro is van mening dat ondergrondse garages, waar meergezinswoningbouw mogelijk is (deelzone I, III en VI), moeten kunnen dieper gaan dan het hoofdgebouw. Dit bezwaar is gegrond.
- Men vraagt bijkomend om naast het opleggen van ondergrondse parkeervoorzieningen, eveneens fietsstallingen verordenend op te nemen in de voorschriften. Dit zal aan het bestuur voorgelegd worden”.

5. Bij het eerste bestreden besluit van 29 oktober 2009 van de gemeenteraad van de gemeente Meise wordt het GRUP Laurentius definitief vastgesteld.

Met betrekking tot de betrokken garageboxen overweegt dit besluit wat volgt:

“Het gemeentelijk beleid is gericht op 1.5 parkeerplaats per woonentiteit. In dit pand werden 5 woonentiteiten vergund dus $5 \text{ woonentiteiten} \times 1.5 = 7.5$ parkeerplaatsen op het terrein. Fotoreportage van de actuele inrichting van de voortuinstrook voor het pand toont aan dat de hele voortuinstrook verhard is en plaats biedt voor 8 autostaanplaatsen. Achteraan in de tuinzone kan bij wijze van overgangsmaatregel zoals voorgesteld door de gecoro nog een aantal niet overdekte autostaanplaatsen gerealiseerd worden in waterdoorlatende materialen zodat de parkeerbehoefte voor deze meergezinswoning ruimschoots op eigen terrein kan opgevangen worden en bijgevolg de realisatie van het park deze parkeerbehoefte niet in het gedrang brengt”.

6. Bij het tweede bestreden besluit van 17 december 2009 van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant wordt het GRUP Laurentius van de gemeente Meise goedgekeurd. Dit besluit wordt bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 11 februari 2010.

Het perceel waarop de 16 garageboxen van de verzoekster zich bevinden, wordt op het onteigeningsplan aangeduid met het nummer 6.

IV. Onderzoek van het eerste onderdeel van het enig middel

Standpunt van de partijen

7. In een eerste onderdeel van een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 2.2.2, § 1, eerste lid, 2°, van artikel 2.2.3, § 1, tweede en derde lid, van artikel 2.2.14, §§ 5 en 6 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), alsook van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het materieel motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel,

“Doordat, het eerste en tweede bestreden besluit, door respectievelijk de definitieve vaststelling en de goedkeuring van het RUP ‘Laurentius’ (en meer bepaald deelplan III ‘Openbare groene parkruimte’) de gedeeltelijke onteigening vooropstellen van het perceel grond en de opstallen, gelegen te 1861 Meise, Godshuisstraat 4A en eigendom van verzoekende partij, alsook de herbestemming ervan van woongebied naar een gebied voor ‘Openbare groene parkruimte’ zonder echter in een volwaardig alternatief te voorzien voor de 16 garageboxen die door de bewoners van de woning op voormeld adres gebruikt worden en die door de onteigening en herbestemming volledig zullen verdwijnen;

Dat, hoewel verzoekende partij uitdrukkelijk op het voorgaande heeft gewezen naar aanleiding van het openbaar onderzoek, het eerste bestreden besluit en de stedenbouwkundige voorschriften hieromtrent enkel en alleen op faciele wijze stellen dat ‘bij wijze van overgangsmaatregel’ de mogelijkheid wordt geboden om in de resterende tuinzone achter het bestaande gebouw parkeerruimte in open lucht te realiseren;

(...)

Terwijl, eerste onderdeel, wat betreft het verdwijnen van de 16 garageboxen zonder dat in een volwaardig alternatief werd voorzien, art. 2.2.3., §1, 3° lid VCRO bepaalt dat de stedenbouwkundige voorschriften in een RUP modaliteiten kunnen voorschrijven die bij de inrichting van het gebied in acht moeten genomen worden; dat het tweede lid van hetzelfde artikel voorschrijft dat de stedenbouwkundige voorschriften van die aard kunnen zijn dat ze na verloop van tijd in werking treden of dat de inhoud op een bepaald tijdstip verandert;

Dat, hoewel de planopmakende overheid met inachtnaam van boven vermelde artikelen beschikt over een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid bij de redactie van een ruimtelijke uitvoeringsplan, dit nog geen vrijgeleide inhoudt om manifest en kennelijk onredelijke want onduidelijke stedenbouwkundige voorschriften in te voeren;

Dat de planopmakende overheid, wanneer zij zoals te dezen, beschikt over een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid immers nog steeds gebonden is aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in casu meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel;

Overwegende dat van een zorgvuldig optredende (planopmakende) overheid immers met zekerheid mag verwacht worden dat zij bij de opmaak van een ruimtelijk uitvoeringsplan stedenbouwkundige voorschriften invoert die op voldoende duidelijke wijze moeten worden geformuleerd, zodanig dat de inhoud ervan voorzienbaar en toegankelijk is voor de rechtszoekende, opdat deze in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat deze handeling wordt verricht (...).

Dat deze vereiste van een duidelijke formulering van de stedenbouwkundige voorschriften onder meer met zich brengt dat de rechtszoekende in redelijke mate moet kunnen voorzien of bepaalde handelingen of vergunningsaanvragen al dan niet verenigbaar zijn met de voorschriften, zodanig dat vereist is dat de noodzakelijke maatregelen in het plan zelf moeten worden opgenomen en dat ze niet kunnen worden vooruitgeschoven naar een onbepaalde datum of worden overgelaten aan de complete willekeur van de gemeentelijke overheid;

Overwegende dat te dezen verwerende partijen door de definitieve vaststelling en door de goedkeuring van het RUP Laurentius, en meer bepaald deelplan III ‘Openbare groene parkruimte’, zich allesbehalve hebben gehouden aan boven vermelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur; dat door deze definitieve vaststelling en goedkeuring de eigendom van verzoekende partij immers gedeeltelijk zal worden onteigend en herbestemd met het verdwijnen van 16 bestaande en vergunde garageboxen tot gevolg, dewelke thans worden gebruikt door de bewoners van het appartementsgebouw aan de Godshuisstraat 4A; dat de stedenbouwkundige voorschriften echter geenszins voorzien in een volwaardig alternatief voor het wegvallen van deze parkeergelegenheid;

Dat art. III.4 van de stedenbouwkundige voorschriften voor het deelplan III immers op enigmatische wijze stipuleren dat ‘bij wijze van overgangsmaatregel’ de mogelijkheid wordt geboden om in de resterende tuinzone achter het bestaande gebouw parkeerruimte in open lucht in waterdoorlatende sporen te realiseren; dat voor het overige echter op geen enkele manier en op geen enkele plaats, noch in de toelichting bij de stedenbouwkundige voorschriften, noch in de algemene toelichtingsnota bij het RUP, wordt aangegeven hoe de voormelde ‘overgangsregel’ exact dient te worden begrepen; dat zodoende nergens wordt toegelicht vanaf wanneer deze ‘overgangsregel’ in werking zal treden, hoelang deze ‘overgangsregel’ exact zal gelden en wat exact de inhoud en de draagwijdte van deze ‘overgangsregel’ zal zijn;

Dat het echter evident is dat het voor verzoekende partij, als eigenaar van het perceel grond en het hierop gebouwde appartementsgebouw, van uitermate groot belang is te weten hoe de gemeentelijke overheid deze overgangsregel in de praktijk zal omzetten naar aanleiding van eventuele toekomstige vergunningsaanvragen voor het aanleggen van parkeerruimte; dat het thans voor verzoekende partij absoluut onmogelijk is om, op grond

van de nietszeggende bepaling ‘bij wijze van overgangsmaatregel’, te weten of hiermee bedoeld wordt dat zij - bij wijze van voorbeeld - eenmalig een parking mag laten aanleggen maar deze achteraf niet meer mag laten herbouwen of verplaatsen, of dat er tijdelijk een parking mag worden geïnstalleerd doch dat deze integraal dient te worden verwijderd vanaf het moment dat door de vergunningverlenende overheid een ander parkingalternatief wordt gevonden, of dat hiermee nog iets anders bedoeld wordt;

Dat het echter voor zich spreekt dat dit nochtans prangende vragen zijn waarvan het antwoord de rechtspositie van verzoekende partij als eigenaar van de grond en van de appartementen ernstig in het gedrang brengt; dat, in casu, het gebruik van manifest onzorgvuldig gekozen want uiterst onduidelijke begrippen zoals ‘bij wijze van overgangsmaatregel’, zonder hierbij ook maar enige verdere inhoudelijke uitwerking of toelichting te verschaffen, manifeste rechtsonzekerheid veroorzaakt;

Overwegende dat dit alles des te meer klemmt, gelet op het feit dat verzoekende partij naar aanleiding van het openbaar onderzoek, in het bezwaarschrift dd. 19 mei 2009 ingediend door haar gebruikelijke raadsman, nochtans uitdrukkelijk had gewezen op het feit dat de onteigening van onder meer de 16 garageboxen een zeer zware parkeerdruk zou creëren op de Godshuisstraat vermits het RUP oorspronkelijk niet in een alternatief voorzag; dat zowel in het advies van de GECORO dd. 17 juni 2009 als in de bespreking van de bezwaren in de eerste bestreden beslissing dit bezwaar van verzoekende partij ‘gegrond’ werd bevonden, onder uitdrukkelijke verwijzing naar het gemeentelijk parkeerbeleid en naar de algemene planvoorwaarden inzake parkeervoorzieningen;

Dat zodoende zowel in voormeld advies van de GECORO, als in de bespreking van de bezwaren in het eerste bestreden besluit wordt voorgesteld om ‘bij wijze van overgangsmaatregel’ de mogelijkheid te bieden om in ontbrekende parkeerruimte te voorzien; dat ook in deze beide documenten echter niet verder werd geraakt dan het nemen van deze vage principiële beslissing, zonder enige verdere concrete temporele en inhoudelijke invulling; dat deze beslissing dan ook zonder meer, quasi-letterlijk, werd overgenomen in de stedenbouwkundige voorschriften van art. III.4 van het deelplan III van het RUP ‘Laurentius’, zodat verzoekende partij zich thans geconfronteerd ziet met de reeds aangetoonde rechtsonzekere situatie;

Dat, gelet op voormeld bezwaarschrift van verzoekende partij, het redelijkerwijze van een zorgvuldig optredende overheid had mogen verwacht worden dat zij dit bezwaar niet enkel principieel gegrond zou bevinden, zoals te dezen gebeurd is, doch ook en vooral dat zij in het verlengde van deze gegrond verklaring op zorgvuldige wijze op zoek zou gaan naar een volwaardig alternatief voor de parkeerproblematiek, minstens één die verder gaat dan de nietszeggende toelating van ‘een overgangsmaatregel’, waarvan totaal onduidelijk is hoe en hoelang deze exact zal gelden;

Dat, door zulk een onduidelijke en dus rechtsonzekerheid creërende bepaling in de stedenbouwkundige voorschriften op te hebben genomen hoewel verzoekende partij tijdens het openbaar onderzoek uitdrukkelijk op

het belang van de maatregel had gewezen, verwerende partijen manifest onzorgvuldig gehandeld hebben en bovendien het materieel motiveringsbeginsel alsook art. 2.2.14, §§ 5 en 6 VCRO geschonden hebben doordat, in de eerste plaats, het advies van de GECORO kennelijk niet als een gemotiveerd advies in de zin van art. 2.2.14, §5 VCRO kan beschouwd worden en doordat, in de tweede plaats, het definitief vastgesteld RUP ‘Laurentius’ gewijzigd is ten opzichte van de voorlopig vastgestelde versie op grond van het bezwaar van verzoekende partij, zonder dat dit bezwaar echter op zorgvuldige wijze behandeld werd”.

8. De tweede verwerende partij beantwoordt dit middelonderdeel als volgt:

“2. De verzoekende partij argumenteert dat het stedenbouwkundig voorschrift artikel III.4 (deelplan III) onduidelijk geformuleerd is. Dit voorschrift bepaalt onder meer (...):

Zie algemene bepalingen

Bij wijze van overgangsmaatregel wordt de mogelijkheid geboden om in de resterende tuinzone achter het bestaande gebouw parkeerruimte in open lucht in waterdoorlatende sporen te realiseren.

(...)

Het stedenbouwkundig voorschrift III.4 bepaalt niet meer of niet minder dat, middels een stedenbouwkundige vergunning, parkeerplaatsen kunnen worden ingeplant in de tuinstrook. Deze mogelijkheid tot inplanting van parkeerplaatsen kan slechts een einde nemen door wijziging of opheffing van het GRUP ‘Laurentius’. Een dergelijke wijziging of opheffing moet aan een openbaar onderzoek worden onderworpen zodat op procedureel vlak de nodige waarborgen zijn voorzien. Bovendien kunnen bij een eventuele nieuwbouw de parkeerplaatsen ondergronds worden ingeplant (zie stedenbouwkundige voorschriften, artikel III.2.4).

De zinsnede ‘bij wijze van overgangsmaatregel’ geeft aan dat voor het deelgebied III een uitzonderingsregime bestaat op het algemene stedenbouwkundige voorschrift van artikel 1.6.2 ‘tuinstrook’ (...). Naar aanleiding van de adviezen, de bezwaarschriften en de bespreking van het GRUP ‘Laurentius’ door de gecoro en de gemeenteraad werd immers vastgesteld dat er zich een probleem stelt met betrekking tot de parkeercapaciteit in het kwestieuze deelgebied.

De rechtzoekende kan in redelijke mate voorzien of bepaalde handelingen of vergunningsaanvragen al dan niet verenigbaar zijn met de voorschriften die van toepassing zijn in de tuinstrook.

(...)

De vereiste van voorspelbaarheid en nauwkeurigheid van stedenbouwkundige voorschriften verhindert niet dat deze voorschriften flexibel zijn en aangeven dat een bepaalde bestemming een oplossing biedt aan een specifiek probleem en deze oplossing bij een latere wijziging of opheffing van het plan zal worden geherevalueerd. (...)

Bestemmingsvoorschriften van ruimtelijke uitvoeringsplannen scheppen immers geen verworven rechten voor de betrokken eigenaars naar de toekomst toe. Deze plannen zijn te allen tijde voor vervanging vatbaar. (...)

De verzoekende partij toont niet aan dat de stedenbouwkundige voorschriften inzake de tuinstrook onvoldoende duidelijk zijn en in strijd zijn met de vereiste van rechtszekerheid.

3. Met betrekking tot de problematiek van de 16 garageboxen overweegt de tweede verwerende partij als volgt in het advies van 14.05.2009 (...):

- o Deelgebied III wordt ingericht als openbaar groen. Vandaag zijn er garageboxen met volledige verharding aanwezig in het gebied. Er wordt niet aangeduid hoe er met deze garageboxen en verharding in de toekomst zal worden omgegaan. Is hier het principe van uitdoving van toepassing? Het is de bedoeling dat er in de toekomst een nieuwbouw meergezinswoning komt. In dat geval is het noodzakelijk om mogelijkheid tot ondergronds parkeren te voorzien in de voorschriften, zodat de garageboxen op termijn kunnen verdwijnen uit het binnengebied.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek worden opmerkingen gemaakt over het verdwijnen van de 16 bestaande garageboxen (zie bezwaarschriften 1 en 13).

De gecoro bespreekt in haar vergadering van 17.06.2009 de adviezen en de bezwaarschriften als volgt (...):

- a) Onteigening voor de realisatie van een parkzone waardoor 16 vergunde garages moeten verdwijnen. Garages werden vergund bij het voorliggend appartementsgebouw. De bewoners van de appartementen zullen zich voortaan op de straat moeten parkeren.
- b) De ingekleurde bouwzone op het RUP overlapt slechts gedeeltelijk de huidig inplanting van het vergunde appartementsgebouw.

Bespreking gecoro:

- o Bouwdossier 90/0209 - oprichting van een meergezinswoning met 5 woonentiteiten, 5 staanplaatsen in de voortuinstrook en 16 garageboxen in de achtertuin (laatste boxen op 55 meter vanaf de achtergevellijn van het hoofdgebouw) - vergunning afgeleverd aan dhr. Wijns op 30/01/1991.
- o Lid had problemen met de onteigening van de vergunde gebouwen. Moeten die dan afgebroken worden? Onmiddellijk? Neen tot zolang de gemeente niet overgaat tot de effectieve verwerving (tot 10 jaar mogelijk) en de realisatie van het park kunnen deze gebouwen blijven.
- o Kan een alternatief geboden worden voor de parkeerplaatsen op het resterend grondstuk voor de meergezinswoning Godshuisstraat 4A zodanig dat de wagens niet op de openbare weg moeten afgewenteld worden? Bij raadpleging van de vergunde bouwplannen worden 5 woonentiteiten in het gebouw waargenomen. De algemene voorschriften hanteren bij meergezinswoningbouw in geval van nieuwbouw 1,5 parkeerplaatsen per woonentiteit. Dit is 7,5 parkeerplaatsen, afgerond naar boven 8 parkeerplaatsen. Op het bouwplan werden reeds 5 autostaanplaatsen vergund in de voortuinstrook. Er dienen dus nog 3 parkeerplaatsen voorzien te

worden in de tuinzone. Achter de inplanting van het huidig gebouw is nog een tuinzone van 12 meter diep. Het pand behoort tot deelzone III - Openbare groene parkruimte. De algemene planvoorschriften voorzien in de achtertuintzones geen parkeerplaatsen. Bij wijze van overgangsmaatregel zou voor de deelzone III de mogelijkheid kunnen geboden worden om in de resterende tuinzone de mogelijkheid te bieden om de ontbrekende 3 parkeerruimten daar te voorzien in waterdoorlatende materialen. Zodoende kan de parkeeropvang op het terrein gebeuren voor de woonentiteiten en worden de algemene voorwaarden inzake parkeervoorzieningen bij meergezinswoning nageleefd.

Ook de gemeenteraad motiveert op uitvoerige wijze waarom het verdwijnen van de 16 garageboxen de parkeerbehoefte niet in het gedrang brengt (...):

(...)

Het gemeentelijk beleid is gericht op 1.5 parkeerplaats per woonentiteit. In dit pand werden 5 woonentiteiten vergund dus $5 \text{ woonentiteiten} \times 1.5 = 7.5$ parkeerplaatsen op het terrein. Fotoreportage van de actuele inrichting van de voortuinstrook voor het pand toont aan dat de hele voortuinstrook verhard is en plaats biedt voor 8 autostaanplaatsen. Achteraan in de tuinzone kan bij wijze van overgangsmaatregel zoals voorgesteld door de gecoro nog een aantal niet overdekte autostaanplaatsen gerealiseerd worden in waterdoorlatende materialen zodat de parkeerbehoefte voor deze meergezinswoning ruimschoots op eigen terrein kan opgevangen worden en bijgevolg de realisatie van het park deze parkeerbehoefte niet in het gedrang brengt.

Door de gemeenteraad en de gecoro wordt vastgesteld dat het pand van de verzoekende partij in de voortuinstrook over voldoende parkeerplaatsen beschikt, acht in totaal, maar dat nog een aantal autostaanplaatsen gerealiseerd kunnen worden in de tuinstrook zodat de parkeerbehoefte ruimschoots kan worden opgevangen.

De verzoekende partij betwist deze feitelijke vaststellingen niet. Zij toont niet aan welke argumenten niet of onvoldoende onbeantwoord zouden zijn gebleven. Het recht om bezwaar in te dienen brengt voor de overheid tot wie deze bezwaren zijn gericht, weliswaar de verplichting met zich de regelmatigheid en de gegrondheid van de ingediende bezwaren te onderzoeken en te evalueren, doch niet om deze noodzakelijkerwijze ook in te willigen.

(...)

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, wordt haar bezwaarschrift op een gemotiveerde en zorgvuldige wijze beantwoord, zowel door de gecoro als door de gemeenteraad.

4. Artikel 2.2.14, § 6, 2^e lid VCRO bepaalt (oud artikel 49, § 6, 2^e lid van het decreet van 18.05.1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening):

Bij de definitieve vaststelling van het plan kunnen ten opzichte van het voorlopig vastgestelde plan slechts wijzigingen worden aangebracht, die gebaseerd zijn op of voortvloeien uit de tijdens het openbaar onderzoek geformuleerde bezwaren en opmerkingen of de

adviezen, uitgebracht door de aangeduide diensten en overheden, of het advies van de gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening.

Gelet op de adviezen van de administratieve overheden en instanties en gelet op het feit dat het bezwaarschrift van de verzoekende partij op een afdoende en zorgvuldige wijze is beantwoord, heeft de eerste verwerende partij op rechtmatige wijze wijzigingen aangebracht bij de definitieve vaststelling van het plan.

Het eerste onderdeel van het enige middel is ongegrond”.

9. In de memorie van wederantwoord dupliceert de verzoekster:

“In de eerste plaats dient immers te worden vastgesteld dat de (selectieve) parafrasering door tweede verwerende partij van haar advies, van de bespreking van de bezwaren door de GECORO en van het eerste bestreden besluit, waaruit zou moeten blijken dat de verwerende partijen hun bestreden besluiten afdoende zouden gemotiveerd hebben en voldoende de bezwaren zouden beantwoord hebben, niets meer is dan een poging om de aandacht af te leiden van de essentie van het middel van verzoekende partij.

Verzoekende partij heeft zich immers niet beroepen op een schending van de formele motivering of op de schending van het bezwaarrecht, doordat het bestreden besluit niet afdoende gemotiveerd zou zijn of doordat haar bezwaren niet beantwoord zouden zijn. Het is immers algemeen bekend dat de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen niet van toepassing is op verordeningen, zoals daar zijn de gewestplannen en de bijzondere plannen van aanleg (...). Het spreekt voor zich dat ditzelfde principe eveneens geldt voor de ruimtelijke uitvoeringsplannen.

De essentie van het middel van verzoekende partij ligt daarentegen in het feit dat, hoewel art. 2.2.3., §1 lid VCRO stipuleert dat de stedenbouwkundige voorschriften in een RUP modaliteiten kunnen voorschrijven die bij de inrichting van het gebied in acht moeten genomen worden alsook dat de stedenbouwkundige voorschriften van die aard kunnen zijn dat ze na verloop van tijd in werking treden of dat de inhoud op een bepaald tijdstip verandert, deze bepalingen geen vrijgeleide inhouden om onduidelijke stedenbouwkundige voorschriften in te voeren.

Wanneer de bestuurlijke overheid, zoals te dezen bij de opmaak van een ruimtelijk uitvoeringsplan, over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt, is deze overheid immers nog steeds gebonden aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in casu in het bijzonder aan het zorgvuldigheids-, het rechtszekerheids- en het redelijkheidsbeginsel.

In de tweede plaats volgt uit het voorgaande dat in de mate dat er geen enkele wettelijke verplichting zou bestaan om in een volwaardig alternatief te voorzien voor het verdwijnen van 16 garageboxen (zoals tweede verwerende partij poneert) de planopmakende overheid er dus in ieder geval wel toe gehouden blijft om ervoor te zorgen dat het alternatief waarin zij dan wel voorziet niet kennelijk onzorgvuldig en onredelijk is.

Te dezen is het alternatief waarin verwerende partijen voorzagen het feit dat ‘bij wijze van overgangsmaatregel’ de mogelijkheid werd geboden om in de resterende tuinzone achter het bestaande gebouw parkeerruimte in open lucht te realiseren. Hoe deze ‘overgangsregel’ dan wel verder diende begrepen te worden en hoe deze verder zou dienen vertaald te worden in het kader van de vergunningverlening in de toekomst werd echter niet toegelicht. Het spreekt dan ook voor zich dat, de beweringen van tweede verzoekende partij hieromtrent ten spijt, dit zogezegde ‘alternatief’ geenszins voldoet aan voormelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur, doordat verzoekende partij op haar honger blijft zitten met betrekking tot de betekenis en de draagwijdte van de zinsnede ‘bij wijze van overgangsmaatregel’.

Eén en ander is nochtans niet zomaar zonder enig belang. Art. 4.2.1., 5°, b) VCRO bepaalt immers uitdrukkelijk dat als een vergunningsplichtige handeling dient te worden beschouwd ‘het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens’. Voor het oprichten van de in het GRUP ‘bij wijze van overgangsmaatregel’ voorziene parkeermogelijkheden zal dus sowieso steeds een stedenbouwkundige vergunning dienen aangevraagd te worden. Welnu, het spreekt voor zich dat, net in het licht van deze verplichte vergunningverleningsprocedure, zowel de vergunningverlenende overheid, als de rechtsonderhorige, in redelijke mate dienen te kunnen voorzien of bepaalde handelingen of vergunningsaanvragen verenigbaar zijn met de voorschriften die van toepassing zijn in de tuinstrook.

Zoals reeds vermeld tracht tweede verwerende partij in haar memorie van wederantwoord ten onrechte voor te houden dat het kwestieus stedenbouwkundig voorschrift niet onduidelijk zou zijn, doordat de hierin bedoelde ‘overgangsmaatregel’ zou inhouden dat de mogelijkheid tot inplanting van parkeerplaatsen slechts een einde zou kunnen nemen door wijziging of opheffing van het GRUP Laurentius. De term ‘overgangsmaatregel’ zou dan ook enkel duiden op het feit dat de parkeermogelijkheid een afwijking zou vormen op de algemene voorschriften die in de tuinstrook gelden.

In de eerste plaats dient hieromtrent echter te worden opgemerkt dat met deze argumentatie van tweede verwerende partij geen rekening meer kan gehouden worden vermits deze slechts voor het eerst werd opgeworpen in onderhavige procedure voor de Raad van State. Het gaat uiteraard niet op om bij wijze van verboden substitutie van motieven slechts ná de indiening van een verzoekschrift tot nietigverklaring tegen een administratieve akte, nota bene onder meer gesteund op de onduidelijkheid van een stedenbouwkundig voorschrift, dit stedenbouwkundig voorschrift in extenso te gaan verduidelijken hangende de procedure. Deze verduidelijking had in het bestreden besluit zelf dienen te gebeuren en het feit dat dit niet gebeurd is toont des te meer de gegrondheid van de vordering aan.

Bovendien kunnen, mede omwille van het feit dat hier gaat om een verboden substitutie van motieven, de loutere gezegdes van tweede verwerende partij niet begrepen worden. Tweede verzoekende partij beweert thans wel dat de zogenaamde ‘overgangsmaatregel’ erin zou bestaan dat de mogelijkheid tot inplanting van parkeerplaatsen slechts een

einde zou kunnen nemen ‘door wijziging of opheffing van het GRUP ‘Laurentius’’ (sic), doch deze uitleg vindt geen enkele steun in de bepalingen van de stedenbouwkundige voorschriften zelf, noch in de toelichtende nota.

Bovendien is deze ‘uitleg’ volledig zinledig want strijdig met hetgeen normaliter onder een ‘overgangsmaatregel’ wordt begrepen, nl. een regeling die, bij wijze van afwijking ten aanzien van de nieuwe bestemmingsvoorschriften cq. inrichtingsvoorschriften van het plan, gedurende een bepaalde periode bebouwing of activiteiten toelaat ofschoon deze eigenlijk uitgesloten zijn door het nieuwe plan (bv. bestaande gebouwen of bedrijven die mogen blijven tot deze bedrijvigheid bv. een einde neemt). Zeggen dat de overgangsmaatregel geldt tot aan de wijziging van het plan is volstrekt strijdig met de normale draagwijdte van het begrip overgangsregeling uit een planinstrument.

Welnu, de voorschriften van art. III.4 ‘tuinstrook’ vermelden enkel de ‘algemene bepalingen’ (cfr. art. 1.6.2. Tuinstrook) en verder de gewraakte ‘overgangsmaatregel’ die volgens de verwerende partij in haar memorie van antwoord eigenlijk gewoon als definitieve regeling moet beschouwd worden, want geldig tot aan de wijziging van het RUP. Deze onzinnige uitleg in memorie (...) geeft verder geen enkel antwoord op de aangevoerde grief dat nergens in het RUP wordt aangegeven hoe deze overgangsmaatregel precies dient begrepen te worden, noch omtrent de vraag tot hoelang de maatregel geldt. Dit was ook de mening van de Bestendige Deputatie zelf tijdens de advies- en inspraakronde.

Zie stuk 9 administratief dossier:

‘Deelgebied III wordt ingericht als openbaar groen? Vandaag zijn er garageboxen met volledige verharding aanwezig in het gebied? Er wordt niet aangeduid hoe er met deze garageboxen en verharding in de toekomst zal worden omgegaan. Is hier het principe van uitdoving van toepassing?’

Zie ook stuk 20 administratief dossier:

‘Deelgebied III wordt ingericht als openbaar groen? Vandaag zijn er garageboxen met volledige verharding aanwezig in het gebied? Er wordt niet aangeduid hoe er met deze garageboxen en verharding in de toekomst zal worden omgegaan. Is hier het principe van uitdoving van toepassing?’

Niettegenstaande hierop dus tweemaal werd gewezen door de Bestendige Deputatie, heeft de planopmakende overheid geen rekening gehouden met deze terechte opmerkingen gesteund op de bezorgdheid om de rechtszekerheid in acht te nemen.

Thans ontkent de tweede verwerende partij in haar hoedanigheid van toezichthoudende overheid in haar memorie het licht van de zon, door een andere uitleg te verzinnen dan de draagwijdte van haar eigen opmerkingen tijdens de overlegprocedure.

In dit laatste verband weze overigens nog opgemerkt dat de rechtspraak van de Raad van State, waarnaar tweede verwerende partij vruchteloos verwijst niet dienend is. In dit arrest wordt immers uitdrukkelijk gestipuleerd dat ‘de plannende overheid vermag in bepaalde omstandigheden en voor bepaalde aspecten stedenbouwkundige voorschriften in veeleer algemene en vage bepalingen te beschrijven,

waarbij een ruimere beoordelingsruimte wordt gelaten aan de vergunningverlenende overheid dan normaal gesproken het geval zou zijn', doch dat 'deze mogelijkheid veronderstelt dat voldoende controlemaatregelen en procedurele waarborgen worden geboden' (...).

Welnu, te dezen weze het duidelijk dat deze voorafgaande controlemaatregelen en procedurele waarborgen onvoldoende zijn. Verzoekende partij heeft immers tijdens het openbaar onderzoek gewezen op het duidelijk vraagstuk betreffende de te verdwijnen parkeergarages, doch heeft een antwoord gekregen dat allesbehalve duidelijk was. Op die manier wordt het nut van het openbaar onderzoek uiteraard volledig uitgehold.

Tenslotte wenst verzoekende partij nog uitdrukkelijk te wijzen op de stukken uit het administratief dossier zoals bijgebracht door tweede verwerende partij. Hieruit, en meer bepaald uit de adviezen omtrent het ontwerp RUP (...) én uit de adviezen uitgebracht naar aanleiding van het openbaar onderzoek (...), blijkt overduidelijk dat de adviserende instanties het GRUP op meerdere vlakken onduidelijk vonden. Uiterst relevant in dit verband is de vraag van tweede verwerende partij zélf aan eerste verwerende partij, nl. hoe met de garageboxen en verharding in de toekomst zal worden omgegaan. Tweede verwerende partij gaf voorts ook zelf aan dat een aantal opties en interpretaties hieromtrent mogelijk waren. Desalniettemin heeft eerste verwerende partij zich niet de moeite getroost om hier een extra inspanning te doen ter verduidelijking van het stedenbouwkundig voorschrift in kwestie. De bewering door tweede verwerende partij van het tegendeel overtuigt, gelet op het bovenstaande, in het geheel niet".

10. In de laatste memorie voegt de verzoekster niets meer toe aan hetgeen zij reeds heeft uiteengezet.

11. In haar laatste memorie herneemt de tweede verwerende partij samengevat het verweer dat zij reeds in haar memorie van antwoord heeft aangevoerd.

Beoordeling

12. De artikelen 2.2.2, § 1, eerste lid, 2°, 2.2.3, § 1, tweede en derde lid en 2.2.14, §§ 5 en 6 VCRO, bepalen wat volgt:

“Artikel 2.2.2. § 1. Een ruimtelijk uitvoeringsplan bevat:
(...)

2° de erbij horende stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming, de inrichting en/of het beheer, en, desgevallend, de normen,

vermeld in artikel 4.1.12 en 4.1.13 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende het grond- en pandenbeleid;

(...)

Artikel 2.2.3. §1. (...)

De stedenbouwkundige voorschriften kunnen van die aard zijn dat ze na verloop van tijd in werking treden of dat de inhoud op een bepaald tijdstip verandert.

De stedenbouwkundige voorschriften kunnen modaliteiten voorschrijven die bij de inrichting van het gebied in acht moeten worden genomen.

(...)

Artikel 2.2.14.

(...)

§5. De gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening bundelt en coördineert alle adviezen, opmerkingen en bezwaren en brengt binnen negentig dagen na het einde van het openbaar onderzoek gemotiveerd advies uit bij de gemeenteraad. Dat advies bevat de integrale adviezen van de deputatie en het agentschap. Op hetzelfde ogenblik bezorgt de gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening het college van burgemeester en schepenen de gebundelde adviezen, opmerkingen en bezwaren.

Wanneer de gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening geen advies heeft verleend binnen de gestelde termijn, mag aan de adviesvereiste worden voorbijgegaan. In dat geval bezorgt ze onmiddellijk de gebundelde adviezen, opmerkingen en bezwaren aan de gemeenteraad.

§6. De gemeenteraad stelt binnen honderdtachtig dagen na het einde van het openbaar onderzoek het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan definitief vast.

Bij de definitieve vaststelling van het plan kunnen ten opzichte van het voorlopig vastgestelde plan slechts wijzigingen worden aangebracht, die gebaseerd zijn op of voortvloeien uit de tijdens het openbaar onderzoek geformuleerde bezwaren en opmerkingen of de adviezen, uitgebracht door de aangeduide diensten en overheden, of het advies van de gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening.

De definitieve vaststelling van het plan kan echter geen betrekking hebben op delen van het grondgebied die niet opgenomen zijn in het voorlopig vastgestelde plan.

Op gemotiveerd verzoek van het college van burgemeester en schepenen beslist de gemeenteraad over de verlenging met zestig dagen van de termijn waarbinnen het plan moet worden vastgesteld”.

13. Volgens het grondbeginsel van de rechtszekerheid moet de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht.

Uit het voorgaande volgt dat stedenbouwkundige voorschriften, ter wille van de rechtszekerheid, voldoende duidelijk dienen te worden geformuleerd. Algemeen en vaag geformuleerde stedenbouwkundige voorschriften mogen niet tot gevolg hebben dat de rechtzoekende in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel niet in redelijke mate kan voorzien of bepaalde handelingen of aanvragen al dan niet verenigbaar zijn met de voorschriften.

Het vereiste van voorspelbaarheid en nauwkeurigheid van stedenbouwkundige voorschriften verhindert overigens niet dat deze voorschriften flexibel kunnen worden opgevat, noch dat deze binnen redelijke grenzen een bepaalde discretionaire bevoegdheid kunnen verlenen aan de vergunningverlenende overheden bij het beoordelen van een concrete aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning.

14. Artikel III. 4 van het “Deelgebied III - openbare groene parkruimte” van de stedenbouwkundige voorschriften bepaalt:

“Art III. 4 Tuinstrook

Zie algemene bepalingen

Bij wijze van overgangsmaatregel wordt de mogelijkheid geboden om in de resterende tuinzone achter het bestaande gebouw parkeerruimte in open lucht in waterdoorlatende sporen te realiseren.

De private erven grenzend aan de voetwegen mogen afgeschermd worden met een gemetste afscheidingsmuur van maximaal 1 meter 85”.

De algemene bepalingen luiden als volgt:

“1.6.2 Tuinstrook

Deze zone is bestemd voor de aanleg van tuinen, beplantingen, bevoeringen op beperkte oppervlakte evenals kleine constructies, waterpartijen en versieringen die behoren tot de normale tuinuitrusting.

De tuinzone kan deels benut worden voor ondergrondse parkeergarages in deelzone I.

Terrassen in de onmiddellijke omgeving van het gebouw, zijn toegelaten indien deze niet groter zijn dan 50 m² en dienen ten minste 1,00 meter van de zijdelingse en achterste perceelsgrens verwijderd te blijven.

Tuinpaden zijn toegelaten en dienen aangelegd te worden in waterdoorlatende materialen.

Maximaal één tuinhuisje of tuinberging is toegelaten op minimum 1,00 meter van de perceelsgrens tenzij de aanpalende akkoord gaat met een gebundelde inplanting van de tuinberging op de perceelsgrens.

De maximale oppervlakte bedraagt 20 m² en de tuinberging heeft een maximale kroonlijsthoogte van 2,50 meter. Het daktype is hellend op plat.

Afsluitingen, vrijgesteld van een stedenbouwkundige vergunning zoals opgenomen in de geldende wetgeving, zijn toegelaten”.

15. Het begrip “overgangsmaatregel” wordt in de stedenbouwkundige voorschriften van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Laurentius” niet nader omschreven. Dit begrip dient dan ook in zijn spraakgebruikelijke betekenis te worden begrepen, met name een tijdelijke maatregel die ingaat tegen de algemene regel die in een bepaalde situatie van kracht is en wezenlijk beperkt is in de tijd. De begrenzing van zodanige maatregel dient dan ook duidelijk te worden vastgesteld, opdat deze zonder betwisting kan worden begrepen door de rechtsonderhorigen. Dit is te dezen niet het geval, zodat met de verzoekster dient te worden vastgesteld dat het betrokken stedenbouwkundig voorschrift niet de vereiste graad van rechtszekerheid biedt.

16. De argumentatie van de tweede verwerende partij dat “de zinsnede ‘bij wijze van overgangsmaatregel’ (aan)geeft (...) dat voor het deelgebied III een uitzonderingsregime bestaat op het algemene stedenbouwkundige voorschrift van artikel 1.6.2 ‘tuinstrook’” en dus in deze gedachtegang blijkbaar zou moeten worden gelezen als “in afwijking van”, vindt geen steun in de bewoordingen van de stedenbouwkundige voorschriften zelf. Zij kan dan ook niet dienstig worden ingeroepen om te verhelpen aan de rechtsonzekerheid die aan de betrokken bepaling kleeft. Hetzelfde geldt voor de overige argumenten die de tweede verwerende partij put uit de wordingsgeschiedenis van deze bepaling.

17. Het eerste middelonderdeel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt:

- a. het besluit van 29 oktober 2009 van de gemeenteraad van de gemeente Meise houdende definitieve vaststelling van het ontwerp van gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Laurentius” en**

- b. het besluit van 17 december 2009 van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant houdende goedkeuring van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Laurentius”.

2. Dit arrest dient te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het tweede vernietigde besluit.

3. De eerste verwerende partij en het Vlaamse Gewest worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeven december 2011, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Roger Stevens